

เลี้ยง “เค็กยุคไอที” อย่างมีความสุข

การเลี้ยงลูกให้มีความสุขนั้น ไม่ว่าจะยุคใดสมัยใดตั้งแต่ในอดีตจนถึงยุคปัจจุบันที่เรียกว่า “ยุคไอที” การเลี้ยงลูกย่อมมีหลักเกณฑ์ แนวคิด และการปฏิบัติที่ไม่เปลี่ยนแปลง เป้าหมายของการเลี้ยงลูกก็ไม่เปลี่ยนแปลง

ถ้าผู้ที่เป็นบิดามารดามีสติและมีปัญญามองตามความเป็นจริงบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ โดยพิจารณาทั้งจากตัวลูกและความรู้สึกของผู้เป็นบิดามารดาเอง แล้วไม่หลงประเด็นเดินตามกระแสสังคมที่เรียกว่า “ยุคไอที” เสียจนเกินไป การเลี้ยงลูกย่อมประสบความสำเร็จเสมอ บทความ 3 เรื่องคือ ถักทอบุคลิกภาพด้วยใยรัก ไม่มีเวลา ใช้อย่างไร... ให้ลูกรู้ว่ารัก และหนอยากเป็นอะไร จะช่วยให้เราได้นี่ก็ดีกว่าควรจะเลี้ยงลูกอย่างไร

ถักทอบุคลิกภาพด้วยใยรัก

ภาพของลูกที่เป็นคนดี มีความสุข ประสบความสำเร็จ มีบุคลิกที่ดีงามและเหมาะสม เป็นภาพแห่งความหวังของพ่อแม่ทุกคน เป็นสิ่งที่พ่อแม่คาดหวังอยากจะทำให้ลูกทุกคนดำเนินไปสู่จุดของความสำเร็แห่งชีวิตนั้น

มีหลักของความเป็นจริงตามธรรมชาติว่า ทุกชีวิตไม่สามารถดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งความสำเร็จด้วยลำพังตัวของตัวเองได้ ทุกชีวิตต้องอาศัยปัจจัยต่างๆ มากมายที่จะเกื้อหนุนให้มีพัฒนาการของชีวิตและจิตใจ รวมทั้งยังมีองค์ประกอบอื่นๆ อีกมากมายที่มาผสมผสาน ประมวลกัน และสังเคราะห์ออกมาเป็นบุคคล

ในวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ได้แบ่งและมองมนุษย์ออกเป็นองค์ประกอบใหญ่ๆ 4 ด้านคือ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสติปัญญา และด้านสังคม ทั้ง 4 ด้านนี้จะผสมผสานกลมกลืนกันเป็นเนื้อเดียวกัน จนเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่ติดตัวไปเป็นอุปนิสัยตลอดไปและตลอดชีวิตของแต่ละคน ลักษณะเฉพาะที่ติดตัวตลอดไปนี้เราเรียกว่า “บุคลิกภาพ”

การเจริญเติบโตและพัฒนาการของบุคลิกภาพ ต้องอาศัยปัจจัยหลักๆ 3 ประการคือ

1. ปัจจัยทางด้านชีววิทยาและร่างกาย เช่น พันธุกรรม ภาวะโภชนาการ ความแข็งแรงของร่างกายที่ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ
2. ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา เช่น ความรักความอบอุ่นที่ได้จากการเลี้ยงดู ความรู้สึกมั่นคงในจิตใจ ความรู้สึกเป็นสุข ปราศจากความตึงเครียดความวิตกกังวลจากพ่อแม่และสิ่งแวดล้อม
3. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม เช่น ภาวะทางเศรษฐกิจ

ของครอบครัว ความสงบสุข และความสมดุลภายในครอบครัว สภาพสิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรมอันดีงาม

บุคลิกภาพเป้าหมายที่พ่อแม่ สังคม และประเทศชาติอยากได้คือ บุคลิกภาพของประชากรที่สมบูรณ์

บุคลิกภาพที่สมบูรณ์ หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม สร้างสรรค์ และมีความสุข เป็นบุคลิกภาพที่มีเอกลักษณ์ที่มั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ผันแปรง่าย แม้จะเผชิญต่อสภาวะตึงเครียดก็ยืนหยัดอยู่ได้ด้วยความมั่นคง นอกจากนี้ ผู้ที่มีบุคลิกภาพที่สมบูรณ์จะมีความสามารถในการรับรู้สภาวะต่างๆ ของโลกภายนอกได้ถูกต้อง แปลความหมายของสิ่งที่รับรู้ได้ถูกต้องตามความเป็นจริง และมีเพียงแต่จะมีความสามารถในการรับรู้โลกภายนอกได้ตามความเป็นจริงเท่านั้น แต่จะยังมีความสามารถในการรับรู้ตนเองได้ถูกต้องตามสภาพของความเป็นจริงด้วย

ในศาสตร์ของจิตวิทยาพัฒนาการ มีคำที่กล่าวถึงบ่อยๆ คือ EQ ซึ่งเป็นคำย่อมาจาก Emotional Quotient คำนี้หมายถึงระดับพัฒนาการทางอารมณ์ว่ามีระดับดีหรือไม่ดีอย่างไร ระดับสูง หรือระดับต่ำ คนที่มี EQ สูง หมายถึงผู้ที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ คือมีคุณลักษณะที่เป็นผู้ที่แจ่มใสสดชื่น มีความคงเส้นคงวาในอารมณ์ มีความอดทน คงทน และมีความสามารถในการแก้ปัญหาต่างๆ เผชิญต่อความตึงเครียดต่างๆ ด้วยการใช้ปัญญาและการมีเหตุผล เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ มีความเมตตากรุณา เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว และสามารถตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง

จากความหมายของ EQ จะเห็นว่า EQ เป็นส่วนที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งของบุคลิกภาพ บุคลิกภาพจะดีจะสมบูรณ์ไม่ได้ถ้าไม่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์หรือมี EQ ต่ำ

มีตัวอย่างให้เห็นได้ชัดว่า หลายคนแม้จะประสบความสำเร็จในการศึกษาระดับสูง แม้จะมาจากตระกูลที่มีเศรษฐฐานะและสังคมที่ดี ถ้าเป็นผู้ที่ไม่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่ดีแล้ว ก็ดูจะเป็นการยากที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความสำเร็จได้

ถ้าจะเปรียบเทียบการพัฒนาบุคลิกภาพให้เหมือนกับการทอผ้า การถักทอผ้าผืนหนึ่งให้งดงาม เนื้อแน่น ดูดี ใครเห็นใครชอบ ใครเห็นใครก็อยากซื้อ ผ้าผืนนั้นก็ต้องได้รับการถักทอมาเป็นอย่างดี ผู้ทอมีความมุ่งมั่นในการถักทอ มีความตั้งใจ มีการวางแผน มีการเลือกวัสดุ และที่สำคัญคือ ต้องถักทอด้วยความรักและความอดทนที่จะถักทอ

แต่ถ้าเป็นการถักทอบุคลิกภาพ ถักทอ EQ หรือวุฒิภาวะทางอารมณ์ ความรักและความอดทนจะเป็นปัจจัยสำคัญ เป็นใยแห่งเส้นด้ายของความรักที่สำคัญสูงสุดปัจจัยหนึ่ง ซึ่งจะขาดไม่ได้เป็นอันขาด

ไม่ว่าเราจะพัฒนาบุคลิกภาพด้านใด ไม่ว่าเราจะพัฒนาเด็กด้านใดๆ ความรักความเมตตาจะต้องเป็นใยเสริมอยู่ตลอดเวลา พัฒนาการด้านต่างๆ จึงจะดำเนินไปได้อย่างสมบูรณ์ ความรักที่เรา

แทรกผสมผสานเข้าไปนี่จะเป็นตัวที่ทำให้เด็กมีความปีติ มีความปรารถนา มีความผ่อนคลาย มีสมาธิ และพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ และพัฒนาตนเอง

ในเด็กที่ไม่ได้รับความรักเพียงพอ เด็กจะมีความทุกข์ใจ ความทุกข์ใจนี้ทำให้เด็กต้องแบ่งปันพลังงานทางใจมาจัดการกับความทุกข์ใจนั้น ทำให้พลังงานใจในตัวเด็กต้องถูกบั่นทอนให้ลดลงโดยไม่ได้ประโยชน์อะไร ทำให้เด็กไม่สามารถใช้พลังงานที่เหลือไปพัฒนาตนเอง ไปพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตนได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นเด็กที่ปราศจากรักจากผู้ใหญ่ จึงไม่สามารถพัฒนาร่างกาย อารมณ์ ปัญญา และสังคมได้อย่างเต็มที่ ยิ่งถ้าจะมุ่งเน้นไปที่ EQ ก็ต้องขออย่าว่า EQ คงจะพัฒนาไปสู่จุดของวุฒิภาวะได้ยาก ถ้าปราศจากสายใยของความรัก เราจึงต้องช่วยกันพัฒนาบุคลิกภาพ ช่วยกันถักทอ EQ ด้วยความรักและความเข้าใจเด็กกันอย่างพร้อมเพียง คงเส้นคงวาตลอดไป แล้วเราก็จะได้ลูกหลานของเรา ได้เด็กๆ ในสังคมของเรามี EQ ที่ดี เพื่อเป็นบุคลากรที่มีคุณค่าของสังคมประเทศชาติสืบไป

ไม่มีเวลา สื่ออย่างไร... ให้ลูกรู้ว่ารัก

ก่อนที่คุณพ่อคุณแม่จะพูดคำว่า “ไม่มีเวลา” เราควรมาทำความเข้าใจเรื่องหลักการเลี้ยงลูกเสียก่อน ซึ่งมีหลักการสำคัญ 3 ประการที่คุณพ่อคุณแม่ควรใส่ใจเสมอคือ

1. เจตคติในการเลี้ยงลูกควรให้อยู่ในทางที่เหมาะสมเป็นทางสายกลาง เช่น ให้ความรักลูกแต่อย่ารักมากเกินไป ห่วงลูกแต่อย่าห่วงมากเกินไป ทะนุถนอมก็อย่ามากเกินไป หรือถ้าจะโกรธก็อย่าโกรธมากเกินไป จนถึงขั้นปฏิเสธลูก ให้ดำรงทางสายกลางเอาไว้เป็นเจตคติพื้นฐานที่พ่อแม่ต้องปฏิบัติให้ได้เป็นพื้นฐานก่อน

2. หลักในการปฏิบัติต่อลูกที่สำคัญคือ ต้องมีเวลาให้ลูก การพูดคำว่า “ไม่มีเวลา” เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง การจะทำอะไรสักอย่าง ต้องอาศัยเวลาเสมอ จะปลูกต้นไม้ก็ต้องมีเวลา ปลูกต้นไม้ให้งอกงามก็ต้องมีเวลา ยิ่งเป็นเรื่องของการเลี้ยงลูกด้วยแล้ว ต้องมีเวลาให้ความรักความเอาใจใส่เขาอย่างเพียงพอ เปรียบได้กับร่างกายของเรา ถ้าร่างกายเราหิว เราบอกไม่มีเวลา ไม่ต้องกินข้าว เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง เพราะถึงอย่างไรก็ต้องมีเวลากินจนได้ การเลี้ยงลูก เขาต้องการอาหารใจ เราจะบอกว่าไม่มีเวลา คงไม่ถูกต้อง เราควรต้องมีเวลาในการพุ่มพอกพอสมควรทีเดียว เพื่อให้เด็กได้อาหารใจที่เพียงพอ

3. เป็นแบบอย่างที่ดี ตามหลักทางจิตวิทยานั้น เราพบว่าคุณพ่อคุณแม่เป็นอย่างไร ลูกก็เป็นอย่างนั้น ถ้าเราก้าวร้าว ลูกก็ก้าวร้าว เราซึมเศร้า ลูกก็ซึมเศร้า หรือถ้าเราพูดเป็นคนไม่รักษาสัญญา ลูกก็จะเป็นเช่นนั้น ไม่ต่างกัน

แล้วเราจะจัดการบริหารเวลาอย่างไร เพื่อให้มีเวลาอยู่กับลูกและครอบครัวได้อย่างพอเหมาะ

1. ต้องตระหนักเสมอว่า งานคืองาน บ้านคือบ้าน เมื่อมาถึงบ้านแล้วต้องเป็นเวลาของครอบครัว คือเวลาของพ่อแม่ลูก รู้จักสละหรือวางในเรื่องของการทำงาน หรือความเหนื่อยล้าทิ้งไป โดยยึดหลักความจริงและความตรงต่อครอบครัวคือ ตรงในบทบาทของความ เป็นพ่อ ตรงในบทบาทของหน้าที่สามีหรือภรรยา ที่สำคัญคือชื่อตรงในหน้าที่ที่จะดูแลลูก

2. เมื่อมีความซื่อตรงต่อตนเอง ต่อลูก ต่อครอบครัวแล้ว สำคัญอีกอย่างคือ การบังคับใจตัวเองให้ตรงอย่างสม่ำเสมอ เช่น การกลับบ้านมาดูแลลูก ควรมีความสม่ำเสมอคงเส้นคงวา บางครั้งอาจมีเหตุการณ์ที่จะดึงให้เราไม่อยากจะกลับบ้าน เช่น กิจกรรมสังสรรค์ต่างๆ ถ้ามีก็ต้องจัดสรรเวลาให้ดี พ่อแม่หลายคนถึงกับกำหนดเป็นวินัยเข้มงวดว่า จะต้องกลับมากินข้าวเย็นที่บ้าน ลูกอาจจะกินข้าวไปก่อนในบางครั้งก็ไม่ใช่ไร แต่จะต้องกลับมากินข้าวกับภรรยาที่บ้าน เป็นขวัญและกำลังใจที่ดีต่อกัน

3. ต้องมีความอดทน การที่เราจะต้องปฏิบัติให้ตรงต่อหน้าที่ เราต้องบังคับใจของเราให้มีความตรงอยู่เสมอ เราจะทำอย่างนั้นได้ เราจะต้องมีความอดทน การเลี้ยงลูกจะปราศจากความอดทนไม่ได้เลย เพราะเป็นวาระและหน้าที่ที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องไม่มีวันจบสิ้น

4. สละหรือสละสิ่งที่จะทำให้เกิดความเสียหายต่อลูกต่อครอบครัวทิ้งไป เช่น สลัดความเกียจคร้านออกไปจากใจ สลัดความเห็นแก่ตนออกไป บางครั้งคุณพ่ออาจจะอยากไปเอ็นเทอร์เทนตัวเอง อยากไปพบกับเพื่อนฝูง ไปสนุกสนานร้องเพลงคาราโอเกะ หรืออาจจะอยากนั่งอ่านหนังสือเพียงลำพัง เป็นความสุขส่วนตัว สิ่งเหล่านี้อาจต้องสละไปบ้าง ไม่ควรห่วงความสุขเฉพาะตนมากเกินไป เราควรให้เวลากับการปฏิสัมพันธ์กับคนในครอบครัว เป็นความสุขร่วมกัน ซึ่งจะเป็นความสุขอันยั่งยืน

กรณีที่ติดงานหรือติดธุระจริงๆ หรือต้องผิตเวลากับลูก ควรสื่อสารให้ลูกรู้ว่า ขณะนี้พ่อแม่กำลังทำอะไร แต่อย่าพยายามใช้เป็นข้ออ้างของตนเองที่มาไม่ได้ นั่นหรือดูแลลูกได้น้อยเพราะงานยุ่ง ถ้าเราจะมีงานยุ่ง เราต้องเหนื่อยเป็นสองเท่าคือ ต้องยุ่งกับงานด้วยและดูแลลูกด้วย ดังนั้นในการดูแลลูก เวลาที่ดูแลลูกควรมาก่อน แล้วค่อยเอาเวลาช่วงที่ลูกหลับแล้วไปทำงานส่วนตัว

ส่วนคำพูดที่เราจะบอกลูกกรณีติดงานหรือติดธุระจริงๆ คือ บอกว่าพ่อแม่อยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร ระหว่างที่เราทำงานเราคิดถึงลูกนะ แต่พอกับแม่จะรีบทำรีบกลับไปหาเขา คำพูดเหล่านี้จะสื่อให้ลูกรู้ว่าเราให้ความสำคัญกับเขา ทำให้ลูกรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นว่าไม่ได้ถูกทอดทิ้ง และยังมีสายใยสื่อสัมพันธ์ถึงกันเสมอ นอกจากคุณพ่อคุณแม่จะมีเวลาให้ลูกแล้ว พ่อกับแม่ต้องมีเวลาให้แก่กันและกันด้วย สำหรับคุณพ่อ บางครั้งเกิดปัญหาไม่มีเวลาให้ลูกจริงๆ แต่ถ้าคุณพ่อไม่ลืมคุณแม่ กำลังใจจากตัวคุณแม่ก็สามารถชดเชยให้ลูกได้ ฉะนั้นพ่ออย่าลืมรักแม่และให้เวลากับคุณแม่ด้วยเสมอ

หนูอยากเป็นอะไร

เมื่อเราถามเด็กเล็กๆ ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนอนุบาลว่า โตขึ้นหนูอยากเหมือนใคร เกือบจะทั้งหมดของเด็กผู้ชายจะตอบว่า โตขึ้นอยากเป็นเหมือนพ่อ และเกือบจะทั้งหมดของเด็กผู้หญิงก็จะตอบว่า โตขึ้นอยากเป็นเหมือนแม่ แต่ก็มีเหมือนกันที่เด็กผู้ชายบางคนบอกว่าอยากเป็นเหมือนแม่ และเด็กผู้หญิงบางคนอยากเป็นเหมือนพ่อ

เมื่อเด็กๆ เหล่านี้เติบโตขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ความรู้สึกที่ว่าโตขึ้นอยากจะเป็นอะไรจะเปลี่ยนแปลงไปได้อีกมาก เพราะมีปัจจัยต่างๆ เข้ามาเป็นองค์ประกอบอีกมากมาย เป็นต้นว่า แรงจูงใจจากสังคมและสิ่งแวดล้อมภายนอก ทั้งในประเทศและต่างประเทศ อิทธิพลจากเพื่อนๆ อิทธิพลจากสังคมและเศรษฐกิจที่เข้าไปครอบงำความคิดของวัยรุ่น ความประทับใจต่อวิชาชีพที่วัยรุ่นมีประสบการณ์ด้วยตัวเอง แบบฉบับและความคิดเห็นของพ่อแม่ และอื่นๆ อีกมากมายที่เข้ามาเป็นตัวแปรให้เด็กวัยรุ่นเห็น คิด และอยากดำเนินไปตามที่ตนเองรู้เห็น

ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงแนวคิดของวัยรุ่น ซึ่งยังเปลี่ยนแปลงอยู่ได้เรื่อยๆ จนกว่าจะพบและรู้สึกกับตนเองว่า “นี่แหละใช่” จึงเป็นเรื่องธรรมดาและเป็นปกติวิสัย

แต่มีสิ่งที่น่าสนใจก็คือ เด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ที่เคยสนิทกับพ่อ เด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ ที่เคยสนิทกับแม่ เมื่อวันเวลาผ่านไปเขากลับสนิทกับพ่อและสนิทกับแม่น้อยลง น้อยลงจนเหมือนห่างเหินต่อกัน บางครอบครัวพ่อแม่ลูกกลับมีความขัดแย้งต่อกัน สร้างความทุกข์ต่อกันและกันอันยาวนาน จนดูเหมือนว่าจิตใจพ่อแม่ลูกไม่มีวันจะมาบรรจบกันได้ อะไรทำให้เกิดสถานการณ์เช่นนั้น ทั้งๆ ที่ตอนเด็กๆ ก็คิดว่าดีและไม่น่าจะมีปัญหา

“บ้านสร้างได้ด้วยอิฐและหิน แต่ครอบครัวสร้างให้ได้ดีด้วยความรัก”

การที่ลูกอยากเป็นเหมือนใคร อยากเจริญรอยตามใครนั้น ปัจจัยสำคัญจะอยู่ที่พ่อแม่เป็นหลักว่า พ่อแม่ทำให้ลูกรู้สึกรักและผูกพันในตัวพ่อแม่ได้แค่ไหน ลูกประทับใจและเคารพในตัวพ่อแม่เพียงใด ลูกรู้สึกเป็นสุข สงบ สบายใจเมื่ออยู่กับพ่อแม่มากน้อยอย่างไร และลูกมีความรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับ มีคุณค่า เป็นที่ภาคภูมิใจในความรู้สึกของพ่อแม่อย่างไร

ประเด็นต่างๆ เหล่านี้ ถ้าสร้างให้มีขึ้นอย่างต่อเนื่องและยาวนานก็แน่ใจว่าลูกๆ จะมีความเห็น มีความคิด มีการกระทำที่อยู่ในกรอบ ที่ไม่ไกลจากที่พ่อแม่ตั้งความหวังไว้ เรียกได้ว่า “ลูกไม่หล่นไม่ไกลต้น” เราจะสร้างปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ได้อย่างไร

พ่อแม่ควรสร้างและปรับปรุงหัวใจของตนเองให้เป็นไปตามหลักของพรหมวิหาร 4

ประการแรก คือ ต้องมีความเมตตา มีสัมพันธภาพอันดีกับเด็กๆ มีความรักและความปรารถนาดี ซึ่งทำได้ด้วยการมีเวลาที่จะเล่น พูดคุย มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีอารมณ์ขัน ซึ่งจะทำให้จิตใจของเด็กแจ่มใส แจ่มชื่น และเบิกบาน

ประการที่สอง คือ มีความกรุณา มีความเข้าใจความรู้สึกของลูก พร้อมทั้งจะช่วยเหลือให้เด็กๆ ได้คลายทุกข์ลง และทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัยและมั่นคงทางใจ ความกรุณานี้จะทำให้เด็กรู้สึก

มั่นใจ รู้สึกว่ามีพลังจากผู้ใหญ่ที่พร้อมจะช่วยเหลือเขา

ประการที่สาม คือ มุทิตา คือแสดงความยินดี ชื่นชม นับถือ เมื่อลูกได้ทำในสิ่งที่ดี ในสิ่งที่ประสบความสำเร็จ พร้อมทั้งยอมรับและให้อภัยในจุดอ่อนด้วย ในความผิดพลาด มุทิตาจิตนี้ทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า รู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

ประการที่สี่ คือ อุเบกขา เป็นการวางอารมณ์ให้เป็นกลาง ในกรณีที่มีปัญหาเกิดขึ้นกับลูก พ่อแม่ควรมีอารมณ์ที่นิ่งสงบ รับรู้ตามความเป็นจริง ให้มากที่สุด วางอารมณ์ให้เป็นกลาง อย่าวิตกกังวล อย่าโกรธ อย่าหงุดหงิดให้มากมายนัก นิ่งสงบและปฏิบัติไปตามหน้าที่ของผู้ปกครอง พร้อมกันนั้นให้เปิดประตูและหน้าต่างใจให้ลูกรู้ว่า แม้ว่าลูกจะมีปัญหาอย่างไร พ่อกับแม่ยังคงยอมรับและเปิดประตูต้อนรับลูกตลอดเวลา

หัวใจแห่งพรหมนี้จะทำให้พ่อแม่เป็นพรหมของลูก ลูกก็จะรู้สึกว่าพ่อแม่เป็นพรหมของเขาเช่นกัน พร้อมกันนั้นเด็กจะรู้สึกภูมิใจที่ได้เกิดมาเป็นลูกของพ่อแม่ และวงล้อแห่งชีวิตของพ่อแม่ที่หมุนไป ก็จะทำให้วงล้อแห่งชีวิตของลูกได้หมุนตามวงล้อของพ่อแม่ แม้ลูกจะไม่ได้เลือกวิชาชีพเหมือนพ่อแม่ แต่ลูกก็จะเลือกการดำเนินชีวิตตามแบบฉบับของพ่อแม่ไปตามอัตโนมติได้เอง